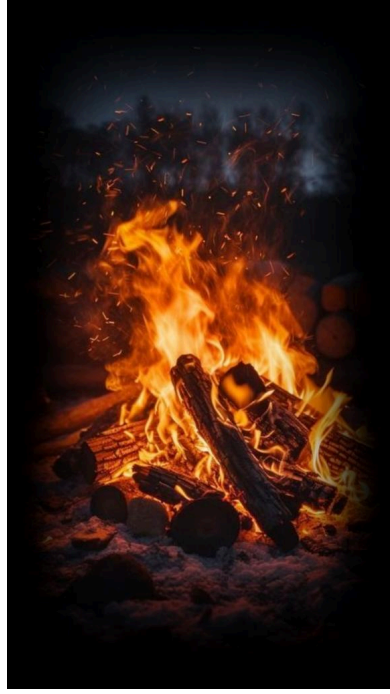

Alevler Cılızlaştıkça Derinleşti Karanlık

– redfer · 25 Eylül 2025

Yolu bir yerde kesişti altı insanın.
Bir gün.
Tanımıyorlardı birbirlerini daha önceden.
İlk defa ve mecburen,
bir arada olmaları gerekiyordu.
Tehlikeli bir yolculuğun
hiç beklenmedik durağında durmuşlardı.
Bindikleri araç arızalanmış,
yolda kalmışlardı.

Soğuk ve karanlıktı.
Bir ateşin etrafında toplanmıştı hepsi.
Isınmaya ve gecenin karanlığını dağıtmaya çalışıyorlardı.
Sönmek üzereydi biricik ateşleri.
Alevler cılızlaştıkça derinleşti karanlık .
Hızla azalmaya başladı ,yüzlerine çarpan sıcaklık.
Herkesi yalnızlaştıran
ve çaresizleştiren karanlığı, soğuğu...
Hissetmeye başladılar daha derinden.

Ateşe yeni odun atmak gerekiyordu.
Odunları yok değildi.
Birer odun vardı ,her birinin elinde .
Halkanın en başında oturmakta olan kadın,
arkasına saklamıştı, elindeki odunu.
Ateşin etrafındaki adamlardan birinin
zenci olduğunu fark etmişti.
Feda edecek bir şeyi yoktu,
bir zenci için.

Tek tek herkesin yüzüne baktı.
Kadının yanındaki adam .
Kendi milletinden kimse yoktu.
Ateşe atacağı odun,
başkalarını ısıtacak olduğuna göre
soğukta kalsa daha iyiydi.
Elindeki odunu sıkıca kavrayıp tuttu.

Hemen onun yanında
zengince bir adam oturuyordu.
Bir eli yağda bir eli balda yaşamıştı şimdiye dek.
"Sıradan" insanların arasına sığınmak zorunda oluşuna
lanetler okuyordu.
Sahip olduğu malı mülkü aklına geldi;
kimseyle bir şey paylaşmamıştı şimdiye dek.
Hep kazanan olmuştu.
Şimdi elindeki tek serveti odunu
neden bu miskin insanlar için harcamalıydı ki?
Ateşe atmadı elindekini.

Onun yanındaki yoksul adam,
ceketini bir hırsıza kaptırmıştı.
Nefretle yanındaki iyi giyimli zengine baktı,
emeğini sömürüp hakkını vermeyen
bencil bir zengin için
neden feda etsindi ki bir odunu.

Nefret duygularıyla doluydu zenci olan.

Tüm beyazlara karşı,
elindeki sopa,
kendini başkalarından koruyacak tek silahtı.
ateşe atıp yakamazdı onu.

Halkanın sonundaki adam,
şimdiye kadar
hiç karşılıksız vermemişti.
Ancak bir şey aldığında
vermeyi öğretmişti ona annesi
Oyunun kuralı böyleydi.
Ateşe atmadı elindeki odunu.

Ertesi gün
küllenmiş bir ateşin etrafında
donarak ölmüş
altı insan cesedi bulundu.
Her birinin donmuş ellerinde,
sıkı sıkıya tutulmuş ,
ateşe atılmamış
altı tane
odun vardı.

Kaskatıydı elleri
Bir başkası için vermeye yanaşmayan bencillikleri,
tutmuştu ellerini.
donmuştu yürekleri.
İçlerine gerçeğin sımsıcak güneşi
hiç doğmamıştı.
"senden eksilen aslında sana kalır!"

Buz kesmişti gözleri:
Öğrenmemişlerdi hiç.
Kendilerinden başkasını görmeyi.
Sıcakını kaybetmişti yüzleri
Kabuğunu kıramayan benlikleri
infak meyvesine durmadan,
içine kapanıvermiş,
çürümüştü.

Görünüşe göre
hepsi dışarıdaki soğuk yüzünden ölmüştü.
Oysa, insanın ellerini vermekten geri tutan cimrilik
daha soğuktu.
İnsanı büyüklemenin vadilerine savuran aldırışsızlık
daha karanlıktı.

Oysa "ben var ya, ben!" dedirten bencilliğin
giderek yuvarlanan çığı
en amansız ayazdı.
Oysa başkalarını görmekten alıkoyan
çıkarıcılığın körlüğü,
emziriyordu,
en soğuk karanlıkları

Buzların hepsini eriten sınımsız kelimeleri
O' Elçi
çoktan dillendirmişti,
"Vermeyene vereceksin!"
Karanlıkları dağıtan heceler
O'nun dudağından akıp gelmişti
Yüz yıllar önce.
"Gelmeyene gideceksin!"

Ben'liğin katı duvarlarını yıkan,
bencilliğin soğuk küllerini köz eyleyen sözler
O'nun nefesinde alevlenmişti
"Kötülük edene iyilik edeceksin!"

Dışarıdaki soğuk değil
içlerindeki soğukluk öldürmüştü onları
Dirilmeye hazırlananlar
asıl ateşi
O Elçinin dudağında görselerdi
Böylemi olurdu ?

redfer